

N:o 151.

Af herr **A. Persson** i Mörarp, om *skrifvelse till Kongl. Maj:t rörande ändring i gällande bestämmelser om kostnadsersättningar för syner och ekonomiska besigtningar å ecklesiastika boställen.*

I kongl. kungörelsen den 30 december 1863 finnes en del föreskrifter angående kostnaders bestridande för syner och ekonomiska besigtningar å ecklesiastika boställen. Härvid förekommer att den vederbörande syneförrättningsmän tillkommande ersättning skall i vissa fall utgå af kyrkornas medel eller, om tillgång dertill saknas, af församlingarne. De förmåner, som härigenom beredts vederbörande boställsinnehafvare, i det de befriats från denna afgift, kunna åtminstone icke för alla fortfarande vara behöfliga. Jag syftar härmed närmast på församlingarnes kyrkoherdar. Det påståendet kan man väl våga, att i allmänhet äro dessa ganska väl, ofta mer än tillräckligt aflönade; och det saknas ingalunda heller exempel på att på många ställen klockarne hafva, i förhållande till deras göromål, en riklig aflöning, ehuru många af sistnämnda samhällsklass äro mycket ringa aflönade, likasom detta torde i allmänhet vara fallet med komministerboställenas innehafvare. Å andra sidan saknas det icke heller exempel på fattiga församlingar, der kyrkornas medel för egna ändamål anlitas i så hög grad, att tillgång till ifrågavarande afgifters erläggande icke kunnat bestridas på annat sätt än af de medel, som utdebiterats af församlingens medlemmar. Det torde därför icke kunna anses obilligt, om kyrkorna eller församlingarne befrias från denna dem nu ålagda skyldighet.

Härvid uppställer sig då den frågan, huruvida staten eller den enskilde boställsinnehafvaren bör bestrida kostnaderna. Visserligen kan det sägas vara ett statens intresse, att det tillses att boställenas

häfd till hus och jord utrönes och att således kostnaderna för syneförrättningarne i detta fall borde af statsverkets tillgångar bestridas; men såsom ofvan påpekats, åtnjuta de allra flesta af ifrågavarande boställsinnehafvare en så god aflöning, att det ingalunda kan anses obilligt att de sjelfva bestrida nämnda kostnader, allra helst dessa äro, i det närmaste, de enda tjänstinnehafvare som åtnjuta förmåner af att innehafva boställslägenheter. Billigheten torde dock tala för en modifikation härutinnan i hvad detta afser komministrar och klockare. Der dessa boställsinnehafvare icke hafva en sammanlagd årsinkomst som uppgår till exempelvis 2,000 kronor för de förra och 1,000 kronor för de senare torde ifrågavarande kostnader böra bestridas af statsverket. Vid syneförrättningen torde ingen svårighet uppstå för förrättningsmännen att utreda sammanlagda årsinkomsten, för hvilket ändamål boställsinnehafvaren endast torde behöfva uppvisa sin debetsedel och uppgift härom, för vederbörandes kännedom, kunde intagas i syneakten.

Jag föreslår därför,

att Riksdagen ville i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, det täcktes Kongl. Maj:t taga i öfvervägande, huruvida den nu kyrkorna eller församlingarne åliggande skyldighet att bestrida kostnaderna för syner och ekonomiska besigtningar å ecklesiastika boställen må kunna upphöra, samt derefter till Riksdagen framkomma med förslag till lagstadgande i ämnet, byggt på hufvudsakligen ofvan antydda grunder.

Stockholm den 27 januari 1890.

Anders Persson.